

РЕШЕНИЕ

№ 19143

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1182** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Т. А. М. Б. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Й., срещу Решение № 39/12.01.2026 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да му се предостави бежански статут и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата съображения – се моли същата да бъде уважена. На първо място се релевират процесуални нарушения, изразяващи се в неизясняване на фактическата обстановка и липса на задълбочен анализ на конкретните обстоятелства. Сочи се, че административният орган неправилно е анализирал бежанската история на кандидата и формално е приел, че същият е напуснал държавата си по произход по лични и икономически причини. Визира се, че жалбоподателят е изложил данни за тежки посегателства, които не произтичат от държавата, а от недържавен субект — въоръжена криминална групировка, занимаваща се с наркотрафик, срещу която държавата не е в състояние да осигури ефективна закрила. Поддържа се, че не е обсъдено приложението на чл. 8, ал. 3, т. 2 от ЗУБ, съгласно който преследвачи могат да бъдат и недържавни субекти. Твърди се още, че неправилно е отказано предоставяне на хуманитарен статут, доколкото при завръщане в Й. за жалбоподателя съществува реална опасност от тежки посегателства. С оглед изложеното се моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание на 10.03.2026г. жалбоподателят се е явил, направил е изявление, но е

поискал и правна помощ, поради което делото е отложено. При следващото съдебно заседание - жалбоподателят не се е явил, но се представлява се от адв. З., която поддържа жалбата. Сочи, че решението на ДАБ е незаконосъобразно, неправилно и необосновано, тъй като административният орган не е обсъдил в необходимата степен твърденията на жалбоподателя за преследване от недържавен субект по смисъла на чл. 8, ал. 3, т. 2 от ЗУБ. Визира се, че изложената бежанска история е свързана със страх от въоръжена криминална групировка, занимаваща се с наркотрафик, като спрямо жалбоподателя са отправяни заплахи за убийство, бил е задържан и насилен от лица от тази групировка, а баща му го е предупредил да не се завръща, тъй като животът му е в опасност. Поддържа се още, че неподаването на сигнал до полицията не следва да се тълкува във вреда на жалбоподателя, доколкото същият твърди, че е бил заплашен с убийство при евентуално сезиране на органите на реда. Моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В представената по делото писмена защита от процесуалния представител на жалбоподателя се поддържат изложените в жалбата и в съдебно заседание доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Отново се акцентира се върху твърдението, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК и чл. 75, ал. 2 ЗУБ да изясни пълно и всестранно всички релевантни обстоятелства от значение за личното положение на кандидата. Посочва се, че органът формално е квалифицирал изложената история като такава от личен и икономически характер, без да обсъди в дълбочина твърденията за преследване от въоръжена криминална групировка като недържавен субект. В тази връзка се поддържа, че е следвало да бъде преценено приложението на чл. 8, ал. 3, т. 2 от ЗУБ, включително дали държавата по произход може и желае да осигури ефективна закрила срещу подобно преследване. Оспорва се и изводът на административния орган, че жалбоподателят следва да бъде третиран като икономически мигрант. Подчертава се, че според защитата напускането на Й. не е било продиктувано единствено от желание за по добър живот, а от конкретни, повторни и въоръжени заплахи срещу живота му. Излагат се съображения, че пътуването през други държави и подаването на молба за закрила след връщането му по дъблинска процедура не изключват твърдения страх от преследване. Навеждат се и доводи за неправилна преценка относно приложението на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, като се поддържа, че при завръщане в Й. за жалбоподателя съществува реална опасност от тежки посегателства. С оглед изложеното се иска отмяна на решението и връщане на преписката на ДАБ за ново произнасяне.

Ответната страна, чрез юрк. Х., оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да бъде отхвърлена по съображенията, изложени в административния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЕ ЗАПОЗНА С ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ СЛЕДНОТО:

Жалбата от 27.01.2026 г. по отношение на връчване от 19.01.2026 г. е в срок, от лице с правен интерес, доколкото актът го засяга неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото й.

В тази връзка се констатира следното:

Подадена е молба за предоставяне на международна закрила до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет от Т. А. М. Б. Х., [дата на раждане], гражданин на Й., етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е информиран писмено на разбираем за него език за правата и задълженията си в

производството по предоставяне на международна закрила. С него е проведено интервю с участието на преводач от арабски език, като му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и причините, поради които не желае да се завърне в държавата си по произход.

Т. А. М. Б. Х. заявява, че е напуснал Й. през декември 2024 г. с туристическа виза, като е отпътувал със самолет от [населено място] за [населено място], Турция. Посочва, че впоследствие е продължил пътуването си към Европа, като е преминал през Н. и е стигнал до Германия, където е отседнал при свой братовчед. Сочи, че е останал в Германия до изтичане на визата си, след което е подал молба за закрила там. Уточнява, че е разказал своята история и причините, поради които е напуснал Й.. Добавя, че първоначално е бил настанен в един лагер, а след това преместен в друг лагер, където е останал няколко месеца. Посочва, че е получил отказ, който е обжалвал с помощта на адвокат, но впоследствие Германия е предприела действия за връщането му в Република България. Заявява още, че през 2024 г. е заминал и за К., отново заради проблемите си в Й., но бил върнат същия ден. Уточнява, че е подал молба за закрила както в Република България, така и в Германия.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с лични проблеми, възникнали в Й.. В проведеното интервю заявява, че е неженен, роден е и е живял в Й., където е работил в салон. Разказва, че през лятото на 2024 г. в салона дошли лица, които назовава като А. Ю., А. и М.. По думите му те останали доволни от начина, по който били подстригани, след което започнали да поддържат контакт с него. Посочва, че му предложили работа, от която можел да печели повече пари. Уточнява, че първоначално не му било обяснено каква точно ще бъде работата, а впоследствие разбрал, че следва да бъде шофьор и да превозва „лекарства“ между Й. и С. А.. Обяснява, че му било обещано значително възнаграждение. Когато споделил това с баща си, последният се усъмнил, че лицата са го избрали, защото няма криминално минало. Жалбоподателят разказва, че един ден е превозил пакети, като при спиране от полицията не било установено какво има в автомобила. Впоследствие се усъмнил в съдържанието на пакетите и след като ги проверил пред дома си, установил, че става въпрос за наркотици — каптагон, амфетамини на таблетки. След това заявил на лицата, че не желае да продължи да извършва тази дейност. Твърди, че след отказа му въпросните лица отново го потърсили, като възникнал конфликт и с баща му, който им казал, че синът му повече няма да се занимава с тях. Посочва, че след като се върнал на работа в салона, няколко дни по-късно бил причакан и отведен в помещение, където бил държан, бит и заплашван, че ще бъде убит, ако съобщи за случилото се. Обяснява, че първоначално не разказал на баща си, тъй като се страхувал да не въвлече семейството си в проблемите си. По-късно баща му му съобщил, че същите лица отново са го търсили на работното му място. Жалбоподателят заявява още, че бил причакан повторно, качен в автомобил, бит и предупреден, че ще бъде убит, ако ги издаде. Посочва, че баща му искал да подадат жалба в полицията, но самият той се страхувал за себе си и за семейството си, поради което не потърсил съдействие от органите на реда. Сочи, че именно след тези събития е напуснал Й. м.12.2024г. легално. В интервюто жалбоподателят е заявил още, че при завръщане в Й. ще бъде намерен и убит. Същевременно посочва, че няма проблеми с официалните власти на Й., не е членувал в политическа партия или организация и не твърди да е имал проблеми, свързани с раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Потвърдил е също, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан.

Въз основа на изложената от кандидата история ответникът е приел, че причините за напускане на Й. са свързани с твърдения за личен конфликт с частни лица, за които се сочи, че се занимават с незаконна дейност, както и с желанието му да напусне държавата си по произход и да се установи в Европа. Отбелязано е, че в административното производство изложеното от

чужденеца се основава на неговите устни заявления в проведеното интервю, като не са представени други относими материални доказателства, които да подкрепят твърденията му. Прието е, че от заявеното не се извежда наличие на риск за живота или свободата му в Й. по смисъла на ЗУБ, нито са посочени конкретни факти, които да обосновават основателни опасения от преследване по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Направен е извод, че за Т. А. М. Б. Х. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец. Органът е съобразил, че закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е свързана с основателни опасения от преследване, обусловено от раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В случая е прието, че молителят не е напуснал Й. поради някой от тези признаци. Твърденията му са преценени като свързани с конфликт с лица, извършващи престъпна дейност, а не с преследване по някое от основанията, релевантни за предоставяне на бежански статут.

Обсъдено е и дали заявените от кандидата действия могат да бъдат преценени като преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. В тази насока е прието, че действията, които могат да бъдат квалифицирани като преследване, следва да са достатъчно тежки по своя характер или повторемост, така че да водят до сериозно нарушение на основни права на човека, или да представляват съвкупност от мерки с подобен ефект върху засегнатото лице. Ответникът е приел, че в случая липсват достатъчно конкретни и доказани данни, които да потвърждават твърденията на молителя до степен, позволяваща извод за основателни опасения от преследване. Отчетено е също, че не се установява опасност същият да бъде задържан, репресиран или подложен на неблагоприятни действия от страна на официалните власти при евентуално завръщане в Й.. Посочено е още, че твърденията на чуждия гражданин не сочат на посегателства, които по системност, мащаб или тежест да достигат прага на преследване по ЗУБ. Не са заявени и дискриминационни или други неблагоприятни мерки, които да водят до риск от преследване. Органът е отчел, че кандидатът изрично е заявил, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил арестуван, съден или осъждан, не е членувал в политическа партия или организация и не твърди да е преследван поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При тези данни е прието, че по преписката не се съдържат данни за неблагоприятни действия от страна на държавни органи спрямо него. Доколкото изложената бежанска история е свързана с действия на частни лица, ответникът е приел, че не са представени данни държавата по произход да не може или да не желае да осигури закрила срещу подобни действия. В този смисъл е направен извод, че дори кандидатът да е имал проблеми с лица, занимаващи се с незаконна дейност, този факт сам по себе си не обуславя предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ.

Като допълнителен аргумент е посочено, че решението на кандидата да напусне държавата си по произход е свързано с лични причини, търсене на сигурност и по-добри условия за живот в Европа. В тази връзка органът е съобразил и разграничението между лице, търсещо международна закрила поради преследване, и лице, което напуска държавата си по причини от личен, семеен, битов или икономически характер. Съобразено е и разбирането, възприето в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, че когато лицето доброволно напуска страната си по причини, различни от тези, обуславящи качеството „бежанец“ по Женевската конвенция, включително по лични или икономически съображения, то не може само на това основание да бъде третирано като бежанец. В конкретния случай заявените от кандидата причини са преценени като такива от личен характер, свързани с конфликт с частни лица и с търсене на по-сигурни и по-добри условия на живот извън държавата по произход, а не като преследване по признаците на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. С оглед изложеното искането в частта за

предоставяне на бежански статут е прието за неоснователно.

На следващо място ответникът е обсъдил и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Прието е, че не са налице основанията по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, тъй като от установената фактическа обстановка не се извежда извод жалбоподателят да е бил принуден да напусне Й. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Отчетено е, че такива действия не са предприемани спрямо него от официалните власти на държавата по произход, а заявените от него факти не обосновават и бъдещ риск от посегателства от този характер.

Разгледано е и приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ във връзка с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО и практиката на Съда на Европейския съюз. В тази насока е посочено, че тежките и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие предполагат наличие на въоръжен вътрешен или международен конфликт, при който рискът произтича от самата ситуация в държавата или в съответния район, а не от конкретни действия на частноправни субекти. Прието е, че твърденията на кандидата са свързани с действия на частни лица, занимаващи се с наркотрафик, а не с общ риск, произтичащ от въоръжен конфликт или от безогледно насилие в Й..

Направена е и преценка на актуалната обстановка в държавата по произход въз основа на приложената по административната преписка справка. Ответникът е приел, че от съдържащата се в нея информация не се установява наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на Й. по смисъла на международното право и правото на Европейския съюз. Отбелязано е, че макар да са налице отделни рискове за сигурността и регионално напрежение, същите не достигат степен на безогледно насилие, при която да има сериозни и потвърдени основания да се счита, че молителят, единствено поради присъствието си в държавата по произход, би бил изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи.

В тази връзка е съобразена и практиката на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07, включително разясненията относно т. нар. „пълзяща скала“. Органът е приел, че когато не е установена индивидуализирана заплаха спрямо кандидата, степента на безогледно насилие в държавата по произход следва да бъде изключително висока, за да обоснове предоставяне на субсидиарна закрила. От данните за Й. обаче такава степен на насилие не се установява.

Посочено е още, че заявената причина за напускане на страната е свързана с твърдения за конфликт с частни лица, занимаващи се с наркотрафик. Не е установено кандидатът да е търсил съдействие от официалните власти, нито да му е била отказана защита. Констатирано е, че за него са налице положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, но липсват материалноправните основания за предоставяне на хуманитарен статут. Поради това искането и в тази част е прието за неоснователно.

С оглед изложеното молбата за предоставяне на международна закрила е отхвърлена изцяло.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО при проведено съдебно заседание от 10.03.2026 г., съдът е назначил преводач от арабски език, чрез когото жалбоподателят е изслушан лично и е заявил, че причините за търсената закрила не само икономически, а са свързани с преследване от групировка, която го е издирвала. Във връзка с работата си за тази организация - е

отрекъл първоначално отразеното в интервюто да е пренасял амфетамин, както и да е бил съден за това. Посочил е още, че е роден и е живял в Й., но не притежава йорданско гражданство, а е палестинец от Й..

Представена е нова актуална справка от ответника с вх. № МД-02-112 от 19.03.2026 г. (л.111 и сл.). От същата е видно, че Й. продължава да функционира като държава с действащи институции и ефективен контрол от страна на властите. Посочено е, че страната се характеризира с относителна политическа стабилност, въпреки съществуващите обществени и регионални напрежения, свързани с обстановката в Близкия изток. Отразено е, че йорданските власти предприемат активни действия по противодействие на трансграничната престъпност, наркотрафика и незаконното придвижване на оръжия по границата със С., включително чрез операции на службите за сигурност и армията. В справката са визирани и отделни инциденти, свързани с регионалната ескалация между И. и И., включително прихващане на дроне и ракети, както и временно затваряне на въздушното пространство, но е подчертано, че държавните органи осъществяват контрол върху ситуацията. Посочено е също, че в страната функционират международни организации, включително ВКБООН, осъществяващи дейност по закрила и подпомагане на бежанци. Не се установява наличието на вътрешен въоръжен конфликт или безогледно насилие до степен, че всяко цивилно лице, само поради пребиваването си на територията на Й., да е изложено на реална опасност от тежки посегателства.

От ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Ответникът по чл. 75 от ЗУБ е компетентен орган да се произнесе по молбата за закрила, поради което е постановил валиден индивидуален административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения, включително съществени такива. С кандидата е проведено интервю с рег. № УП7431/20.08.2025г. (л.71 и сл.) на разбираем за него език, в рамките на което същият е имал възможност да изложи причините за напускане на Й.. Поради това не се споделя довода в жалбата, че бежанската история е разгледана формално, поради което фактите не са изяснени и са нарушени чл. 35 и чл. 36 от АПК. От дадените от него обяснения се установява, че е напуснал страната през декември 2024 г., като причината за това е свързана с конфликт с лица, занимаващи се с наркотрафик. Посочил е, че през месец май или юни 2024 г., докато работел като фризьор, се запознал с лица, които първоначално му предложили работа като шофьор за доставка на лекарства между Й. и С. А.. Впоследствие, след като получил автомобил и пакети за превоз, се усъмнил в съдържанието им и е установил, че се касае

за че се касае за каптагон — амфетамини. След отказа му да продължи тази дейност, твърди, че е бил заплашван и бит от въпросните лица. Съдът отчита непоследователност и противоречие в твърденията на жалбоподателя. В съдебно заседание същият заявява, че не е пренасял амфетамини и не е бил съден за такова деяние, докато в проведеното интервю е изложил данни, че е получил пакети за превоз, като след проверка е установил, че се касае за каптагон /амфетамини. Дори да се приеме, че първоначално не е знаел какво следва да превозва и че не е бил осъждан за такова деяние, изложеното не сочи на преследване от страна на официалните власти, а от частни лица, занимаващи се с незаконна дейност. Следователно касае се за криминален конфликт. Наред с това, въпреки твърденията за отправени заплахи и упражнено насилие, жалбоподателят е напуснал Й. едва през декември 2024 г. т.е. около шест месеца след описаните събития май-юни 2024г., което разколебава тезата му за непосредствен и реален риск. Не е без значение, че няма данни жалбоподателят да е потърсил съдействие от държавните органи или да му е отказвана закрила от същите. Следва да се има предвид и че лицето е посочило, че няма проблеми с официалните власти на Й., не е било арестувано, съдено или осъждано, както и че е напуснало страната с редовен паспорт и виза.

Гореизложените доводи по същество водят до извода за неоснователност на жалбата. Обстоятелствата правилно са преценени като такива, сред които липсва основание както за закрила по чл. 8, така и по чл. 9 от ЗУБ. Видно от споделеното, не се установява конкретна причина за напускане на страната по произход, която да попада в обхвата на международната закрила. Не се твърди преследване по причина на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Правилно е констатирано, че по отношение на лицето не е установено да е упражнявано каквото и да е насилие от страна на държавните органи, не е било задържано, призовавано, съдено. Няма и риск от бъдещо преследване на посочените по-горе основания, фиксирани в чл. 8 от ЗУБ, поради което обосновано е отказано предоставянето на бежански статут.

Следва да се посочи, че както в жалбата, така и в представената писмена защита се поддържа довод, че твърдяното преследване произхожда от недържавен субект по смисъла на чл. 8, ал. 3, т. 2 от ЗУБ. Действително, законът допуска преследването да произхожда и от недържавни субекти, но само когато е установено, че държавата или организациите, които я контролират, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу такова преследване. В случая обаче от събраните по делото данни не се

установява жалбоподателят да е потърсил съдействие от официалните власти в Й., нито такава съдействие да му е било отказано или да е било обективно недостъпно. Обстоятелството, че вероятно жалбоподателят се е страхувал да сезира полицията, е съобразено, но само по себе си не доказва невъзможност или нежелание на държавата по произход да осигури защита. Дори да не е направено конкретно оплакване относно конкретно групировка, то няма никакви данни касателно това, че лицето е било противозаконно държано и бито от който и да е субект. Следва да се има предвид, че от данните по актуалната справка за Й. -се установява, че държавата разполага с действащи институции и служби за сигурност, които упражняват контрол върху обстановката. Отразено е, че йорданските власти предприемат активни действия по противодействие на трансграничната престъпност, наркотрафика и незаконното придвижване на оръжия по границата със С., включително чрез операции на службите за сигурност и армията. При тези обстоятелства не може да се приеме, че държавата е абдикирала от функциите си по защита и сигурност, нито че по принцип не е в състояние да противодейства на престъпни групи, занимаващи се с наркотрафик. Ето защо самото твърдение за отправени заплахи от лица, занимаващи се с незаконна дейност вкл. отвличане за едно денонощие и нанесен побой - не е достатъчно да обоснове извод за преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, при липса на данни, че държавата по произход не може или не желае да осигури закрила. Индиция за това би било оплакване от лицето макар и да не сочи конкретните лица, още повече, че бащата на лицето е настоявал да отидат в полицията. Семейството предложило лицето да отиде в друг град /А./, но той отказал и тогава взел решение да напусне страната. Следователно - дори да се кредитира бежанската история, че в действителност лицето е било притеснявано системно от криминална групировка /за което няма никакви данни/, то не се установява, държавата да не е можела да противодейства в посочената хипотеза. Още повече се касае еднократен превоз, видно от интервюто и то срещу заплащане. Няма логика т.нар. групировка да не може да ангажира друго лице, което отново срещу заплащане за извършва същата дейност, а да трябва да принуждава оспорващия да се завърне към нея. Ето защо за състава се касае основно за неистинска история с цел да се обуслови основателност на молбата за закрила, за която основно стоят икономически подбуди.

Като допълнителен аргумент следва да се посочи, че органът е съобразил и разграничението между лице, търсещо международна закрила поради преследване, и лице, което напуска държавата си по лични, битови, семейни или икономически причини. В този смисъл е отчетено разбирането,

възприето в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, че когато лицето доброволно напуска страната си по причини, различни от тези, обуславящи качеството „бежанец“ по Женевската конвенция, включително по лични или икономически съображения, то не може само на това основание да бъде третирано като бежанец. В конкретния случай заявените от кандидата причини са преценени като такива от личен характер, свързани с конфликт с частни лица и с търсене на по-сигурни и по-добри условия на живот извън държавата по произход, а не като преследване по признаците на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. С оглед изложеното искането в частта за предоставяне на бежански статут правилно е прието за неоснователно.

Касателно изводите за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, съдът също ги споделя, тъй като те са подробно изложени в оспореното решение. Няма реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нечовешко отношение и т.н. Дори да има притеснения във връзка със заплахи от страна на лица, занимаващи се с наркотрафик, не е посочено защо не е потърсено съдействие от компетентните органи в Й., нито се установява такова съдействие да е било отказано или да е било обективно недостъпно. Следва да се има предвид, че дори и на посочената база да е застрашен кандидатът, то колкото повече причините са лични, толкова повече се изключва вероятността за безогледно насилие, съгласно насоките в практиката на СЕС /в т. 39 от решението на съда в Л. от 17.02.2009 г. по дело С-465/07/. Обосновано е маркирано, че в региона съществуват определени рискове за сигурността и напрежение, но не може да се твърди, че в страната по произход има безогледно насилие вследствие на вътрешен въоръжен конфликт. Визирано е, че държавните институции функционират и упражняват контрол върху обстановката.

В тази връзка съдът следва да обсъди последната справка от 19.03.2026 г. Видно от същата Й. продължава да функционира като държава с действащи институции и ефективен контрол от страна на властите. Сочи се, че страната се характеризира с относителна политическа стабилност, въпреки съществуващите обществени и регионални напрежения, свързани с обстановката в Близкия изток. Отразено е, че йорданските власти предприемат активни действия по противодействие на трансграничната престъпност, наркотрафика и незаконното придвижване на оръжия по границата със С., включително чрез операции на службите за сигурност и армията. Посочено е, че са налице и отделни инциденти, свързани с регионалната ескалация между Й. и И., включително прихващане на дроне и ракети, както и временно затваряне на въздушното пространство,

но е подчертано, че държавните органи осъществяват контрол върху ситуацията. Визирано е също, че в страната функционират международни организации, включително ВКБООН, осъществяващи дейност по закрила и подпомагане на бежанци. Следователно от последната справка не може да се направи извод, че положението в страната е такова, че животът или здравето на лицето са застрашени. Съобразени са проблемите и се предприемат действия за ограничаването им. Полагат се усилия от държавните органи и службите за сигурност в тази насока. Следва да се подчертае, че от справката е видно, че властите активно противодействат на наркотрафика и трансграничната престъпност, включително по границата със С.. Видно е, че се осъществяват операции срещу незаконен трафик на оръжия и наркотични вещества, включително каптагон, което сочи, че държавата не е абдикирала от функциите си по защита и сигурност. Също така, видно от последната справка, макар да са налице определени рискове, свързани с регионалната обстановка в Близкия изток, не може да се направи извод, че е налице вътрешен въоръжен конфликт или безогледно насилие, при което самото присъствие на лицето на територията на Й. би застрашило неговия живот и цялост. Отражено е, че държавните институции продължават да функционират нормално, а службите за сигурност упражняват ефективен контрол върху ситуацията.

Съдът е наясно, че в региона съществуват напрежение и отделни инциденти, свързани с геополитическата обстановка, но не споделя тезата, че това обуславя необходимост от предоставяне на международна закрила. Наличието на основания към кандидата следва да бъде конкретно установено, за да получи закрила. Самият факт, че жалбоподателят не е потърсил съдействие от официалните власти в Й., както и липсата на данни да не са в състояние да му окажат защита, води до извода, че обстановката не се характеризира с липса на държавност или безогледно насилие.

Съдът следва да съобрази и заявеното от жалбоподателя в съдебно заседание, че е палестинец по произход. Същевременно с това в проведеното интервю на /л. 72/ е посочил, че е притежавал паспорт (откраднат), в който като гражданство е отразено Й., поради което следва да се приеме, че е йордански гражданин от палестински произход, а не лице без гражданство. Действително, в представената по делото справка не са изложени самостоятелни данни относно положението на лицата от палестински произход в Й.. Това обаче не обосновава извод за липса на изясняване на релевантните факти по случая. От общодостъпните данни (справка на I. and Refugee B. of C., INRWA и др.) се установява, че Й. е държава, предоставила пълно гражданство на значителна част от

палестинските бежанци, като лицата от палестински произход съставляват съществен дял от населението на страната. Посочва се, че отношенията между йорданци и лица от палестински произход съставляват съществен дял от населението на страната. Установява се още, че отношенията между йорданци и лица от палестински произход са исторически обременени, включително с оглед събитията от 1970 година, като са налице данни за известни затруднения, свързани най-вече в политическото представителство, достъпа до публична заетост и положението на лицата без йорданско гражданство. Същевременно палестинците с йорданско гражданство са в значителна степен интегрирани в обществения и икономически живот и не са официално изключени от основните граждански и политически права, произтичащи от гражданството им. Данните сочат, че по-неблагоприятно е положението основно на лицата без йорданско гражданство., вкл. т. нар. „ex – Gazanas”, какъвто не е настоящия случай. Във връзка с гореизложеното следва да се подчертае, че последната справка сочи на функционираща държавна система и действащи институции. Видно е, че в страната функционират международни организации и механизми за подпомагане и закрила, което също сочи на наличие на институционална среда, а не на състояние на разпад или невъзможност за осъществяване на контрол от страна на властите.

Въз основа на гореизложеното следва да се обобщи, че причината да напусне страната не се дължи на внезапно и инцидентно събитие, свързано с преследване по признаците на чл. 8 от ЗУБ, а на твърдения за конфликт с частни лица, занимаващи се с незаконна дейност. Няма причина, свързана с това, че е преследван поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Правилно е отчетено, че в тази насока липсват каквито и да е данни. Отделно следва да се има предвид, че с оглед установената по делото информация за функциониращи институции, липса на вътрешен въоръжен конфликт и упражняван ефективен държавен контрол, Й. не може да бъде приета за държава, в която е налице безогледно насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Всичко изложено обосновава правилната констатация на ответника, че не се касае за бежанец, а за лице, напуснало страната си по лични причини.

На последно място трябва да се подчертае, че битови и криминални конфликти, които не са свързани с признаците по чл.8 от ЗУБ, не обуславят предоставяне на международна закрила. Също така за предоставяне на хуманитарен статут е необходимо да е установено наличието на реална опасност от тежки посегателства при вътрешен или международен въоръжен конфликт, какъвто в Й. не се установява.

С оглед изложеното жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.
ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Т. А. М. Б. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Й., срещу Решение № 39/12.01.2026 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отказано да му се предостави бежански статут и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба до ВАС, депозирана чрез АССГ, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: